

A VILÁGHÍRŰ ZONGORAMŰVÉSZ ÉS AZ Ő SZEME

avagy a borsó meg a héja

Sokszor látom sétálni őket az utcán – mindig szorosan összefűjva, irigylésre méltó összhangban és nyugalommal. Zenei tudásom és érzékeim minimális, és **Érdi Tamást** sem hallottam még élőben, de tudtam róla, hogy koraszülöttként egy hibás inkubátor miatt elvesztette a látását, ötévesen kezdett zongorázni, tizenöt évesen már nemzetközi versenyeket nyert, húsz év alatt harminc országban járt, és rengeteg díjat kapott. Olvastam róluk, hogy **Harmos Rékával** hat éve házasok. Egy nap odaléptem hozzájuk. A beszélgetés pár hét múlva a lakásukban olyan fesztelenül folytatódott, mintha évek óta ismernék egymást. Réka gyorsan és sokat mesélt, Tamás lassan, megfontoltan és röviden fogalmazott, és közben gyakran megfogták egymás kezét, megsimogatták egymás karját – mint két fiatal szerelmes.

♦ – Réka, rólad sokkal kevesebbet tudni, mint Tamásról.

Réka: Én is ötéves koromtól zongoráztam és jártam az Operaház Gyermekkórusába is, de abbahagytam, mert rájöttem, csak középszerű előadó lennék. De a zene szeretete megmaradt. Az érettségi után sokáig kerestem, mivel foglalkozzak, több egyetemet is elkezdtem. Végül festmény-műtárgybecsüsi végzettséget szereztem, teakereskedést vezettem, és közben hobbifotóztam, ami mára a hivatásommá vált.

Tamás: 2011. november másodikán, Réka születésnapján a MŰPA-ban volt egy koncertem, ott találkoztunk.

Réka: Igen, aznap láttam és hallottam először Tamást. Elöl ültem, és nagyon megérintett, ahogy édesanyja bekísérte őt. Amikor leült a zongorához, hirtelen teljesen megváltozott az arca. Lenyűgöző volt látni, ahogy átlényegült a zenében, és a játéka is teljesen elvarázsolt. A koncert után körülvette a gratuláló közönség, én inkább hazamentem a villámcsapásszerű élménnyel, majd egy hét után írtam egy kedves, de közhelyekkel teli köszönőlevelet édesanyjának, aki megkért, hogy írjam ezt meg Tamásnak is; van egy beszélő laptopja.

SOSEM FOGOM ELFELEJTENI, AMIKOR TAMÁS ELŐSZÖR „MEGNÉZETT”, AZAZ VÉGIGSIMOGATTA AZ ARCOMAT... NAGYON MEGHATÓ ÉS BENSŐSÉGES VOLT.

Tamás: Nagyon kedves e-mail volt, levelezni kezdtünk. Előtte is kaptam rajongói üzeneteket, de ez valahogy más volt. Amikor interjúkban kérdezték, mi a helyzet a szerelemmel, mindig azt válaszoltam: nem sűrgetem az időt, majd csak megtalál engem, akinek meg kell találnia. Rékát meghívtam a következő koncertemre.

Réka: Ahogy Tamás édesanyja, É. Szabó Márta „Akinek a madarak is Chopin énekelnek” című könyvében megírta, a szülei tudtak a levelezésünkről, és közösen meghívtak a koncert utáni fogadásra. Ott egy kicsit beszélgettünk, majd elbúcsúztunk. Ebben nem volt semmi különleges, én mégis félembeként mentem haza, mint aki a lelke vagy a szíve felét elhagyta valahol...

Tamás: Réka talán úgy járt, mint én az első Varázsfuvalkoncerten hat-hét éves koromban. Az előadás végén zokogtam, a szüleim nem tudták, mi bajom. Végül az esti lefekvéskor nagy nehezen kiszedték belőlem: attól féltem, ezt a zenét már soha többet nem fogom hallani. Teljesen akkor nyugodtam meg, amikor Szabó István filmrendező barátunk megszerezte nekem Bergman Varázsfuvalját, és bármikor meghallgathattam.

Sokszor találkoztunk, beszélgettünk, sétáltunk, színházba mentünk, eljött a koncertjeimre. Szép lassan megismerkedtünk, és közben kiderült, irodalomban és zenében nagyon hasonló az ízlésünk, és szinte mindenben passzol az értékrendünk, szavak nélkül is értjük egymást. >

A ZENE MELLETT NAGYON FONTOSAK A BARÁTSÁGOK, AZ EMBERI KAPCSOLATOK AZ ÉLETEMBEN.

Karácsonykor megkértem Réka kezét Liszt *Sposalizióját*, *Eljegyzés* című művét zongorázva szülei pomázi házában.

Réka: Előtte nem tudtam, mi hiányzik az életemből. Ez csak akkor derült ki, amikor rátaláltam Tamásra. Azóta úgy vagyunk, mint a borsó meg a héja. Mint két fél, akik külön bolyongtak addig, amíg egymásra nem találtak. Az elejétől kezdve egy hullámhosszon voltunk. Sosem fogom elfelejteni, amikor Tamás először „megnézett”, azaz végigsimogatta az arcomat... Nagyon megható és bensőséges volt.

– Az érintés gyakori köztetek most is...

Tamás: Mindig egymás kezét fogva alszunk el, és szerencsére nagyon sokat vagyunk együtt.

Réka: Igen, még a nyilvánosság előtt is az átlagosnál sokkal többször érintjük meg egymást. Mi így „nézünk” egymásra, nálunk az érintés pótolja a szemkontaktust. Én gyermekkoromban nem voltam egy nagyon bújós típus, nem igazán szerettem a testi érintést, Tamás ölelése viszont olyan, mintha hazaértem volna.

A sötétséggel való viszonyom is megváltozott: kis-koromban nagyon félttem tőle, ez most már sokat javult. Édesapám nagyon szépen fogalmazta meg az esküvőn: mostantól én leszek Tamás szeme.

– Tamás szüleivel is harmonikus kapcsolatban éltek, ráadásul egy házban. Korábban Márta volt a „szeme”?

Réka: Igen, és bizonyos értelemben a tanára, Becht Erika is egy „szem”, a „kotta” az ő számára; egy speciális módszer segítségével tanította zongorázni, és a mai napig együtt dolgoznak. Márta és Sanyi (édesapja, Érdi Sándor) manapság is nagyon sok mindent intéznek Tamás körül, én ezekben a mindennapi tevékenységekben igyekszem nap mint nap megtalálni a helyem. Nemrég elvégeztem egy komolyzenei menedzserképző tanfolyamot, hogy szükség esetén én is tudjam Tamás pályafutását segíteni, de jelenleg a legfontosabbnak azt érzem, hogy feleségeként a nyugodt és biztos magánéleti háttérrel biztosítam.

Tamás: Réka nem igazán színpadi ember, fotósként inkább elbújik a gépe mögé; így amikor édesanyám először felkérte, kísérek ki a színpadra, tiltakozott, de szüleim és én is ragaszkodtunk hozzá, így szép lassan legyőzte lámpalázatát és átvette ezt a feladatot. Ha Réka éppen képeket készít a koncerten, akkor édesanyám kíséri ki továbbra is. Ha pedig édesapám nem jön velünk, akkor Réka igyekszik biztosítani a csendet, amire nagy szükségem van a színpadra lépés előtt.

– Ez a munkamegosztás sok rugalmasságot igényel tőled is, Réka. A szülői elengedés sem lehetett könnyű egy ilyen speciális helyzetű fiú és egy ilyen erős személyiségű anya esetében...

Réka: Amikor még csak ismerkedtünk, arra gondoltam: ebbe a nagyon szoros hármas egységbe, amiben Tamás a szüleivel élt, csak úgy kerülhet be egy negyedik ember, ha elfogadja ezt a helyzetet, és majd szépen apránként kialakul egy kettős – de úgy, hogy a „négyes” is megmarad. Nézd, az eljegyzési gyűrűn, amit közösen választottunk, három kő van: a nagy Tamás, a két kicsi Márta és Sanyi, és én vagyok a gyűrű.

– Nem sok meny hordja a jegygyűrűjén anyósát és apósát...

Réka: Olyan a kapcsolatom Tamás szüleivel, mint a saját szüleimmel. Vannak súrlódásaink, de nagyon szeretjük egymást, nyugodtan mondhatjuk, hogy ideális

viszonyban vagyunk. Az esküvőnk környékén összeköltöttünk egy albérletbe Tamásék szomszédságába, majd nemrég beköltöttünk a szülői ház alatti lakásba, az első saját otthonunkba. A szülők közelsége és a zongora miatt észszerű megoldásnak tűnt. Együtt ebédelünk, felváltva főzünk, olykor együtt is nyaralunk, de megvan a magánszféránk is, és ez nagyon jó így.

– Kocsis Zoltán ezt mondta Tamásról: „Sokkal érzékenyebben nyúl a billentyűkhöz, mint a látó emberek. Az ő játékában olyan érzékenység van jelen, ami nálunk természetesen nem lehetséges.” Ez az érzékenység a magánéletében is jelen van?

Réka: Az életben is jelen van, mások felé. Nagyon kiegyensúlyozott ember, és csodálatosan nemes lelkű. Egyszerre van benne gyermeki tisztaság, de ugyanakkor nagyon erős. Sokszor ő vigasztal engem, és a szülei támasza volt, amikor egy motorbalesetben elvesztették Balázst, a bátyját. Sokszor beszélgetünk az égi családtagokról, barátokról. Gyakran mondom: nagyon boldogok lennének, ha látnák, hogy Tamás mennyire kiegyensúlyozott és boldog.

Tamás: Én csak akkor szomorodom el, ha valami nem úgy sikerül, ahogy szeretném, de azzal vigasztalom magam, hogy majd legközelebb jobb lesz. A zene mellett nagyon fontosak a barátságok, az emberi kapcsolatok az életben. Nagyon szeretem Törőcsik Marit, akit tavaly Velemben meglátogattunk Rékával, és amikor a János vitézt idézem, vagy Chopin cisz-moll noktürnjét játszom, mindig rá gondolok. Az nagyon megvisel, ha a szeretteimet elvesztem. Sajnos, egyre többen mennek el: Kroó György, Rév Livia, Kocsis Zoltán... Sokat gondolok rájuk, a koncertjeimen nekik is játszom.

– Talán azért is kiegyensúlyozott, mert Márta láthatóan megfogadta egy japán orvosnak a tanácsát: „Ha maga sír, ez a gyerek nagyon boldogtalan lesz. Neki hit kell, meg szeretet és mosolygás. És ha húszéves koráig valamilyen kiemelkedik, akkor nem fogja érezni, hogy neki valami hiányzik.”

Tamás: Így van, nekem semmi sem hiányzik. Szüleim révén megtaláltam a zenét, mindent megtettek értem, és engem megtalált Réka, boldog vagyok.

Réka: Csodálatos látni azt is, ahogy Tamást a koncertjei után körülveszik az emberek, az iskolai koncerteken pedig a gyerekek, és hogy mennyi szeretetet kap tőlük is. ♦

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
APASZEMMEL

NEM SZÉGYEN A FUTÁS

A futás magányos sport, ráadásul nagy akaratereőt igényel, hogy belekezdjünk egy megerőltető testmozgásba, aminek a végén visszajutunk ugyanoda, ahonnan elindultunk. Általában sokat keresem – többnyire eredménytelenül – a dolgokban az értelmet (és annak híján aztán végképp nehezen veszem rá magam bármire is), de valamiért a futást mentesítettem a filozófiai mérlegelések hatálya alól. A szakirodalom szerint megnyugvást és lelki békét teremt, én a végére (persze szigorúan csak gondolatban) összevesztem már tucatnyi emberrel; autóssal, biciklissel, avarégetővel, kutyással...

◆ Ennek kivédésére eleinte a feleségem tartott velem, de ő csak biciklin kísért, ami kívülről rém komikusnak tűnhetett. Később viszont egyre gyakrabban a lányom, aki, kikerülve a gimnáziumi testnevelésórák rendszeréből, különböző módokon igyekszik fitten tartani magát. Lényegesen gyorsabban és könnyedebben fut nálam, de van benne annyi empátia, hogy ezt nem érezteti. Kényelmesen kocogunk egymás mellett, és gyanakvó kérdéseimre („Nem túl lassú neked ez a tempó?”) heves tiltakozással reagál.

Az útvonalunk viszonylag állandó, ezért ha valaki szemmel tart minket, különböző elméleteket gyárthat kettősünkre. Én legalábbis mindig egész életrajzokat képelek azon ismerőseim mögé, akikről nem tudok konkrétumokat. Ha mások is így tesznek, akkor a következő variációkat gondolhatják:

– Középkorú férfi második, fiatal feleségével. Ez a felállás nem ritka manapság, bár lehet, hogy inkább a celebvilág sajátos életvitelének begyűrűzése. Hízogó, ha kinézik belőlem, bár ehhez óhatatlanul jelentős jómódot is társítani kéne, az én felszerelésem (márkátlan cipőtől a sok mosástól színét vesztett pólóig) azonban csak nagyon gyengén látó idős nénikben keltheti a gazdag, menő pasi képét.

– Lepukkant férfi első, igen jó karban lévő feleségével. Ha azt vesszük, hogy idősebbnek nézek ki a koromnál, feltelezett feleségem meg fiatalabbnak, akkor is túl nagy

a korkülönbség; csak vad fantáziával bíró, Jane Austen-en (vagy Szex és New Yorkon, esetleg Született feleségeken) edzett háziasszonyok tévedhetnek ekkorát.

– Fiatalos nagypapa az unokájával – ez a legszimpatikusabb, mert ebből mindenki jól jön ki. Lám, az öreg még milyen jó erőben van, bizonyára szereti is az unokája, ha elviszi sétáltatni. Mindenki boldog.

– Vén kéjenc kergeti (esélytelenül) a fiatal lányt. Ezt kevesen tételezhették fel, mert eddig még nem hívták ránk a rendőröket.

Van még két lehetőség: olimpiára készülő atléta tekintélyben megőszült edzőjével vagy megfordított szereposztásban: jómódú vállalkozó végzi heti edzéstervét személyi trénerével. (Sajnos a fentebb már részletezték miatt a jómódú vállalkozó is gyenge lábakon áll. Képletesen persze.)

Marad a valóság: középkorú férfi a lányával. Ez a helyes megfejtés, de mivel egy kicsit snassz, ezért csak csekély élettapasztalatú, ám jó megfigyelőképességű gyerekek fejében születik meg. ◆

Az útvonalunk viszonylag állandó, ezért ha valaki szemmel tart minket, különböző elméleteket gyárthat kettősünkre.

Az Atlanta Falcons gigantikus stadionja előtt egy főként fémből és fából készült sólyom vigyázza a bejáratot.

A műremeket egy fiatal **magyar** képzőművész tervezi.

Miként lesz egy **pesti srác** nagymenő a világban?

GYŰJTŐ

Minden szerdán a Trend FM-en
15.30-tól

> **Hallgassa további
érdekességeket**
a kultúra és befektetés világából

TREND FM ^{94.2}
Gazdaság és Kultúra

www.trendfm.hu

 DIGITALSTAND

OLVASSA A KÉPMÁS DIGITÁLIS VÁLTOZATÁT!

Nem kell tárolni, virtuális könyvespolcán bármikor elérí

- Ajándékba is vásárolható
- Kiadványát több eszközön is elérheti
- Pár kattintással azonnal olvasható, előfizethető

WWW.DIGITALSTAND.HU/KEPMAS

SZÖVEG –
TOLNAI NÓRA sportpszichológus

SOROZAT –
BEMELEGÍTÉS

A NYÁRI SZÜNET HATÁSAI AZ ISKOLAKEZDÉSRE

Az ébresztő újra hatkor csörög, sietni kell a reggelivel, nincs este sokáig mese-nézés vagy sorozat – elkezdődött az iskola. A legtöbb gyerek számára rugalmasan végbemegy a váltás a nyári vakációból az iskolakezdésbe, és nincs szükség hosszas átállásra, akadnak azonban, akiknek ezzel nehézségeik vannak. Mit tehetünk ilyenkor, és mire érdemes figyelni?

- ◆ Vakáció és kikapcsolódás nélkül az iskolakezdés és az iskolai helytállás erőltetett menetté válik, valódi tanulási és tapasztalási vágy híján nem lesz több túlesni és túlélni akarásnál. Amikor pedig túl akarunk lenni valamin, nem tudjuk beleengedni magunkat, s nem tudunk örömet, felszabadultságot, elégedettséget találni benne.

MI TÖRTÉNIK A NYÁR ALATT?

Gyermekkorban az olvasási és számolási készségek visszaeshetnek a nyár végére, de a tapasztalat szerint az iskolakezdés után nagyon gyorsan visszaállnak az eredeti szintre, sőt, ugrásnak indulnak. Ennek feltétele azonban az, hogy a gyerek töltődni tudjon a nyári szünet alatt, és kipihenten, regenerálódva térjen vissza az iskolai tanévre, amely újra nyomás és stresszhelyzet elbírását követeli meg tőle. Mindez regeneráció híján könnyen kiégéshez vezethet.

Ezt a regenerálódást sportoló gyermekek számára a nyári edzőtáborok mellett az azonos érdeklődésű, motivációjú csapattársakkal való lazulás, kikapcsolódás segítheti. Sok sportoló gyerek számol be arról, hogy ilyenkor visszatalál a valahova tartozás, és a tevékenység örömeért, saját motivációjából végzett sportolás élményéhez. Ha az edzők biztosítani tudják, hogy a reggeli és délutáni edzések között strandolás, játék, strukturálatlan szabadidő álljon rendelkezésükre, akkor kapcsolódni fognak egymáshoz, és átéliük valódi gyermeki énjük felszabadultságát, ezzel a töltődés és fejlődés pedig magától végbemegy.

Kép: Profimedia – Red Dot

Ha valóban tudott a gyerek pihenni, relaxálni, önmagára és vágyaira fókuszálni a nyári szünet alatt, annak számos jótékony hatása van. Csábító arra gondolni, hogy az iskolai kötelezettségek alóli szünet alatt egy sor dologgal haladhat a gyerek: intenzív nyelvtanfolyam, kamaszoknál nyári munka, tematikus táborok, de fontos, hogy ezek mellett maradjon valódi szünidő is a gyerek vagy serdülő számára. Sok szülő megijed ilyenkor, hogy a gyerek úgysem csinál semmit, csak unatkozik – ám paradox módon az unatkozásnak számos pozitív hatása van, amely jótékonyan hat a személyiségfejlődésre. Önérvényesítési készségeit és önazonossága épülését segíti, ugyanis a fiatalnak önmagából kell meríteni, belső világából kimunkálni a saját döntéseit, tevékenységeit.

A tematikus táborok, nyári fejlesztések vagy edzőtáborok sokszor inkább a szülő szükségleteit szolgálják, ugyanis megnyugodhat abban, hogy a gyerek foglalkoztatva van, és addig sem neki van rá gondja. Gyakori, hogy a szülő már alig várja az iskolakezdést, hogy ne kelljen állandó jelleggel programot csinálni a gyereknek. Természetesen ezek az érzések és vágyak a szülő részéről teljesen elfogadhatóak, de a kapcsolat akkor lesz jó, ha együtt építjük. Kellenek a közös programok, ám kellenek a gyerek és a szülő számára is az önálló szabadidők. Ebben szükséges olyan egyensúlyt és kompromisszumot találni, ahol a gyerek sem érzi, hogy teher, és a szülő sem, hogy feladta önmagát. Szülőként bízhatunk abban, hogy a gyerek kitalálja a saját megoldásait, s megtalálja azokat

a tevékenységeket, amelyeket örömmel és belső motivációval végez. Ehhez azonban hagynunk kell őt, hogy ezen a folyamaton nyugodtan végigmehessen.

A nyári semmittevés igazából arról szól, hogy teljesen fel lehessen tölteni a következő tanévre. Nem valami rossz, ami ellen tenni kell, épp ellenkezőleg: a regeneráció és az újabb lendület forrása. A szülők azért félnek ettől, mert azt tanulták, hogy mindig haladni és tenni kell az életben, csak így lehetünk sikeresek és boldogok. Igen ám, de a haladáshoz, fejlődéshez sokszor egy új starttra, megújult erőre van szükség, amelynek előfeltétele a pihenés és a regeneráció. A fejlődés nem egyenletesen növekvő, hanem ugrásszerű: platókkal, megállókkal, regresszióval és progresszióval. A regresszió és progresszió kiegyensúlyozott váltakozása biztosítja a valódi fejlődést.

ALVÁS ÉS FELKELÉS

Az iskolakezdés által megkövetelt koránkelés záloga a korábbi lefekvés, azonban a későbbi lefekvéssel kapcsolatos nyári megengedőbb attitűd oda vezet, hogy reggel nagyon nehéz felkelni. Érdemes időt adnunk az átállásnak, és az iskolakezdést megelőző pár hétben fokozatosan, néhány naponta 30 perccel előrébb hozni a lefekvés idejét. Ha a gyerek ez idő alatt többet mozog a szabad levegőn, könnyebben el fog tudni aludni. Nagyobbaknál érdemes odafigyelni, hogy lefekvés előtt már ne nézesse a telefonját, inkább halkítsa le, így a barátoktól, haveroktól jövő üzenetek sem tartják aktív éberségben.

A nyári semmittevés igazából arról szól, hogy teljesen fel lehessen tölteni a következő tanévre. Nem valami rossz, ami ellen tenni kell, épp ellenkezőleg: a regeneráció és az újabb lendület forrása.

A RUTIN VISSZAÁLLÍTÁSA

Már az iskola kezdete előtt érdemes lehet az iskolán kívüli tevékenységeket fokozatosan visszaemelni a rendszerbe. A fokozatossággal és a struktúrával biztonságélményt és nyugalmat adhatunk a gyerekeknek, aki így nem érzi majd azt, hogy hirtelen egyszerre túl sok zúdul a nyakába. Például a zenélés vagy az edzések részlegesen történő visszaemelése a gyerek életébe azt üzeni számára, hogy képes a megküzdésre és hatékonyan tud teljesíteni, vagyis összhangban vannak az elvárások és képességek.

SZORONGÁS AZ ISKOLÁTÓL

Önmagában az a tény, hogy a nyári szünet véget ért, az iskola elkezdődött, nagy váltást jelent a gyermek számára, s mint minden váltás, változás, érzelmileg megterhelő lehet. Fontos, hogy az ezzel kapcsolatos érzéseiről, félelmeiről, aggályairól tudjunk nyíltan beszélni. ♦

A LELKESEDÉS ÉS MOTIVÁCIÓ FELKELTÉSE

Lehet, hogy ezzel a kérdéssel először a szülőnek önmagában szükséges foglalkozni: mit gondolunk, lehet örömet találni a kötelező dolgokban? Előfordul az életben, hogy fekete-fehérben gondolkodunk, és két, elsöre ellentétesnek tűnő minőséget vagy- vagy alapon értelmezünk. Attól, hogy valami kötelező, miért ne lehetne örömet adó? Általában jellemző ránk, hogy szeretjük a sikerélményt, az elismerést, azt, ha valamiben kompetensnek érezhetjük magunkat. Az ezzel kapcsolatos motiváció felkeltése segíthet a kötelezettségek teljesítésében, így az iskolai helytállásban. Attól, hogy az élet követel dolgokat, még megtalálhatjuk benne önmagunkat.

hirdetés

SZENT István RÁDIÓ
TELEFON: 36/ 510 610
E-MAIL: INFO@SZENTISTVANRADIO.HU
WWW.SZENTISTVANRADIO.HU

HALLGASSA RÁDIÓNKAT,
OLVASSA HÍREINKET
INTERNETEN!

HITTEL SZÓLUNK ÉRTÉKEKRŐL

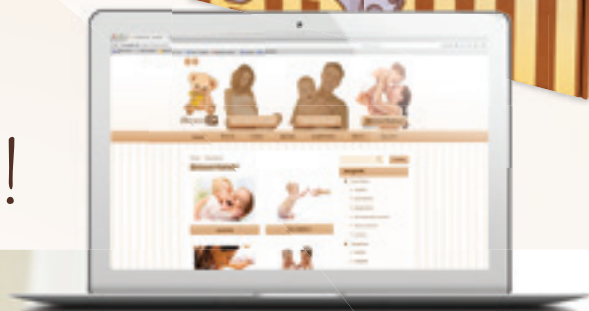
EGER 91.8 MHz
MISKOLC 95.1 MHz
ENCS 95.4 MHz
GYÖNGYÖS 102.2 MHz
HÁTYÁN 94.0 MHz
BÁTORALJÁRHELY 90.6 MHz
TOKAJ 101.8 MHz
TÓRÓKSZENTMIKLÓS 96.4 MHz

AZ EGERI FŐEGYHÁZMEGYE TELEVÍZIÓJA
HÍREK AZ EGYHÁZMEGYÉBŐL • SZENTMISÉK
ELŐADÁSOK • STÚDIÓBESZÉLGETÉSEK
FILMEK AZ EGERSZALÓKI
IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓRÓL
WWW.SZENTISTVANTV.HU

SZENT István TELEVÍZIÓ

REGISZTRÁLTJ AZ EDESKISBABAM.HU
OLDALON, IGÉNYELD ÁTVEVŐKÓDODAT,
ÉS VEDD ÁT PROMOBX
VÁRANDÓSCSOMAGODAT

AZ **alma**
gyógyszertárak -BAN!

www.edeskisbabam.hu

Promobox

Az első pillanattól...

www.promobox.hu
varandoscsoomag@promobox.hu

SZÖVEG –
VÉ SSEY MIKLÓS

LEVÉL AZ ÉDES ISMERETLENHEZ

Ki vagy?
Honnan jössz és miért?
Csupán annyit tudok, bár
fel nem foghatom, hogy létezel.
És ennyi elég a szeretethez.

◆ Megfejtethetlen titkok mentén fejlődsz, szíved percenként száznegyvenet ver, kézzel-lábbal kalimpálsz, izegsz-mozgatsz az öntudatlan, puha és végtelen jóban, ami az anyaméh. A puszta, ártatlan létezés határtalan mámora a tiéd. Mit is mondhatnék neked én, a „fejlett”, a „felnőtt”, a „szabad”? Ki vagyok? Honnan jöttem és miért? Létezem, sokszor mégsem vagyok elég a szeretethez.

Nem vagyok elég kicsi hozzá. Bár össze tudnék menni akkorára, mint te vagy! Hiszen te nem aggódsz a jövőn, bár biológiai értelemben hajszálon múlik az életed, te pont annyit használsz a világból, amennyire valóban szükséged van, te nem nézed a saját érdeked, hisz arról se tudsz, hogy vannak jogaid. Ha belegondolok, hogy én is így kezdtem, hitetlenül bámulok magam elé.

Ugyanis azóta szép nagyra fújtam magam. Az arany öntudatomat. Kiharapom a világból, ami jár. Jog szerint.

Mert elhittem, hogy én irányítom az életem. Aztán rád gondolok, és szembesülök veled, hogy az sem rajtam múlik, hogy levegőt vehetek, vagy hogy az egyik szívverésem egy másik követi majd. Semmi sem jár, mégis mennyi mindenem van. Mert amit szereztem, még azt is ajándékba kaptam.

A te életed szüntelen imádság. Együttlét az ismert ismeretlennel. Öntudatlan hittel fekszel a semmin, és az megtart téged, mert nem akarsz megnevezni. Ezt irigylem tőled én, aki az ismertnek hazudott labirintusban bolyongok, és próbálok meggyőzni magam, hogy nem tévedtem el, pedig a falat útnak, az eget ózonrétegnek, a szívárványt optikai jelenségnek hívom. Mégis rám leszel bízva ebben az életben.

Bevallom, ettől meg vagyok ijedve kissé. De próbálok összemenni a feladathoz. ◆

SZÖVEG –
FÜTŐ ISTVÁN

AZ IS CSAK VELEM FORDULHAT ELŐ

- ◆ Az is csak velem fordulhat elő, hogy pont esőnapra veszek ki szabadságot. Az is csak velem fordulhat elő, hogy (persze) nem nyílik ki az esernyőm. Az is csak velem fordulhat elő, hogy a létező összes busz, villamos és trolis éppen elmegy az orrom előtt. Az is csak velem fordulhat elő, hogy a tegnap lejárt bérletemmel jó hangosan aláz az ellenőr mindenki előtt. Az is csak velem fordulhat elő, hogy egyetlen perccel a sorszámkiosztás vége előtt esek be a Központi Ügyfélszolgálatra (hiszen az alázó ellenőr több mint fél óráig szórakozott az adataim rögzítésével). Az is csak velem fordulhat elő, hogy az én ügyemhez nem tartozik nyomógomb a nyüves sorszámkiadó automatán. Az is csak velem fordulhat elő, hogy a biztonsági ór alaposan kioktat, hogy mit is kéne nyomni, kishaver. Az is csak velem fordulhat elő, hogy csak a 110-zel kezdődő számok (nekem ilyenem van, a biztonsági főszer nyomta nekem, számalomból) nem haladnak egyetlen számot sem előre. Csak és kizárólag a többi rohadék szám fogy. De tényleg már, az is csak velem fordulhat elő, hogy valakire nem jut idő a félfogadás végéig (és vissza kell jönnie holnap is)? Az is, hogy emiatt üvöltve hívom a főnököt, de a biztonságiak kidobnak az épületből (és még mindig zuhog!). Folytassam? Szerinted kinyílik az esernyőm? És mit gondolsz, a buszt elértem? ◆

BECSENGETÉS ELŐTT

Kinézek az ablakon, csendben folyik alattunk a Duna, a sétányon kutyasétáltató idősek beszélgetnek. Sokat látott folyó, amely áradáskor közelebb, máskor távolabb van az alattam lévő szint asztalos gépműhelyéhez. Perceken belül kezdődik a tanévnyitó Veni Sancte a közeli, alsógödi templomban. A padokban azok a most még csendes, talán túlságosan fegyelmezett fiúk is ott ülnek majd, akik ebben az évben hozzánk szegődtek. Akik mellé oda kell majd állnom, hogy júniusig megtalálják azt a szakmát a sok-sok lehetőség közül, ami a hivatásuk lesz. Közben együtt járjuk végig az idevivő, életpálya-tervező utat, amely komoly önismeretet igényel.

◆ Kik ezek a srácok? Tíz tanév után sem tudom pontosan meghatározni, hogy a gödi piarista szakiskola kiket vonz. Csak néhány mozaik az elmúlt évekből. Egy fiú, aki szeretett volna rendőr lenni, de édesapja börtönbüntetése ezt eleve kizárta. Egy másik, aki csak azért sem ment gimnáziumba, mert a testvérei már oda jártak. Ismét más valaki, aki a nevelőotthonból vasárnap esténként megérkezve tényleg második otthonaként tekintett a kollégiumunkra. Valaki, akinek mi voltunk az ötödik iskola az életében, mert nem illett előtte sehová. Egy nagypapája asztalosműhelyében felnövő srác, aki a nyolcosztályos gimnázium latin tankönyvét cserélte nálunk a faipari elméletre. És volt még olyan diákom is, akinek semmi sem volt természetesebb a különféle kőműves- és hidegburkoló-munkáknál, amiket a nevelőapjától tanult. Sokfélék és sokszínűek a mi fiaink, nem véletlen, hogy a szokásos eszközök és módszerek megújításán, adaptálásán azóta dolgoznom kell, amióta először beléptem a kapun, a szerkezetlakatos műhely mellett.

Miután nagyjából megvan, hogy kik jönnek hozzánk, lássuk, mik várnak rám a tanévben: erdei iskola, bemeneti mérések, szülői est (nem értekezlet!), kirándulások, job shadowing, filmek és feldolgozásuk, modulok, kreatív sáv, személyes beszélgetések, egyéni fejlesztési tervek, társértekelés, team-megbeszélések; jó, oké, az adminisztráció is...

Amúgy irigylem magam, hogy a team, akikkel dolgozom, tapasztalt mesterekből, innovatív szakelméletet tanítók-ból áll, mert lassan én is összeácsolok egy kontyolt tetőt, vagy kijavítok egy horpadást az autón. Na jó, nem. Még. Cserébe a kollégákkal olyan sok időt töltünk együtt, hogy a délutáni team-megbeszélések már-már klubjelleggel öltöztek, egészséges és kevésbé jó rágcálnivalókkal, szakmai vitákkal, komoly döntésekkel. Nem is tudnánk máshogyan működni, mivel a teremben is közösen tartunk foglalkozást legtöbbször, ahol azonnal látszana, ha nem értenénk egyet. Jó arra gondolni így a tanév elején, hogy a tananyagfejlesztés nehéz feladata a csapatmunkában válik majd hordozhatóvá. Vagy arra, hogy azt a legalább öt diákot, akikkel személyesen beszélgetek hetente, nem egyedül támogatom. Minden gödi diák mellett áll ugyanis egy segítő felnőtt; a felnőtt meg a team tagja, ahol ő maga is kap szupervíziót, ötletet, új nézőpontot.

Hogy pedagógusként milyen az orientációs (előkészítő) évben dolgozni? Mintha hullámvasúton ülnek a kedvenc kávémmal a kezemben, ami egy fedetlen pohárban van. Túl sok mindenre kell figyelni egyszerre, de ha sikerül, akkor remek! Ja, és mindenképpen alapjaiban változik meg az életem egy kör (egy tanév) után. Nekem nagy szerencsém van, mert már a gyakorló tanításomat is párban csináltam végig ugyanitt, így nem

szokatlan, hogy többen vagyunk felnőttek a teremben. Az, hogy nem osztályzatot adok, vagy nem íratok konkrét témában dolgozatot, más helyen tanító barátaim szerint irigylendő. Alapot terem, hogy a diákokkal párbeszédben alakítjuk a napot, és a reggeli „hogy vagy?”-körre egyre őszintébben válaszolnak. Ők is és én is. Nem újdonság a világos és egyenes beszéd, kérdezték már azt is a diákok, miért nem öltöztem fel rendesen. Értsd: miért van rajtam farmer és póló, ha szoknya és blézer szokott lenni? Hálás vagyok azért a légkörért, amiben a kamasz fiúk megtanulnak megszólalni, kiállni magukért és egymásért, kommunikációs helyzeteket mind jobban értelmezve. Félttem őket, amikor kiderül, mekkorát kell ugraniuk. Ha az előző iskola utolsó padjában annyi volt a dolguk, hogy ne zavarják a többiekét, akkor három hónap múlva nem tűnik komfortosnak, hogy egy adott tananyagtartalomnál választhatnak négy munkaforma és öt önértékelési mód közül. Mindezekkel együtt mégis hiszem, hogy lehetek az a felnőtt, aki életüknek ebben a különösen fontos szakaszában figyel

rájuk, keresi velük, hogy hová vezet út és hol vannak akadályok.

Remélem, ebben a tanévben is fix lesz a háromlábú szék harmadik lába, vagyis a szülőket is szövetségeseinkké tudjuk majd tenni. Jó lenne velük együtt dolgozni az egyéni fejlesztési terveken, mert az elmúlt tizen-négy évben mi nem voltunk még a fiúk mellett. Fontos lenne, hogy a kamaszharcokban edzett években arról is képet kapjanak, miben erősek, tehetségesek ezek a fiúk. Valószínűleg idén is kapunk tőlük hasznos tanácsot a notórius reggeli késések elkerülése érdekében írt egyéni megállapodásokhoz. Elképzelhető, hogy idén is jelen lehetek egy olyan félévi értékelésnél, ahol az édesapa először hallja, hogy a legkisebb fia szeretné folytatni az általa felépített családi vállalkozást. Bízom benne, hogy a szülői esten, egy sütemény és tea mellett idén nem amiatt lesz meghatott egy anya, hogy a kilenc év alatt először tőlünk kapott dicséretet a fia...

Szóval ebben a tanévben is vár a hullámvasút, s ahogyan egyik kollégám szokta mondani: Kalandra fel! ♦

Díjazzuk a családbarát médiát!

A Média a Családért-díj évek óta rangos elismerése azoknak az újságíróknak és szerkesztőknek, akik a nyomtatott, az elektronikus vagy online sajtóban következetesen kiállnak a családi élet értékei mellett. A díjat a Képmás szerkesztősége hívta életre 2007-ben, és a Média a Családért Alapítvány osztja ki.

Az évi 12 jelöltet nyolctagú szakmai zsűri választja ki a print és elektronikus médiamegjelenések közül. Az aktuális hónap győztesével interjút olvashatnak lapunkban.

Decemberben választjuk ki a **Média a Családért-díj** 2019 magyarországi és külhoni díjazottjait, akik 500 000 Ft jutalmat kapnak.

Bővebb információ: www.mediaacsaladert.hu,
facebook.com/mediaacsaladert

SEGÍTSEN MEGTALÁLNI A HÓNAP JELÖLTJÉT!

Ajánljon olyan nyomtatott vagy elektronikus sajtóban megjelent, illetve rádióban, televízióban sugárzott anyagot, országos vagy határon túli médiából, amely a családot mint értéket jeleníti meg!

Javaslatát az info@mediaacsaladert.hu címre várjuk.

AZOK KÖZÖTT, AKIK A KRITÉRIUMOKNAK MEGFELELŐ JELÖLÉST (ÚJSÁGCCIKKET, RÁDIÓ- VAGY TÉVÉMŰSORT, ONLINE TARTALMAT) KÜLDENEK NEKÜNK, HAVONTA KISORSOLUNK EGY AJÁNDÉKOT.

SZEPTEMBERI JELÖLT

Zubor Rozália

Zubor Rozália a Family.hu főszerkesztője, interjúsorozata – amelyben elsősorban dolgozó anyákkal beszélget – saját blogján, az IgenAnyán is fut. Mindig is újságíró szeretett volna lenni, korábban szerkesztő-újságíró volt többek között a Joy.hu-nál is. Kétgyerekes anyuka.

ŐK A MINDENEINK

„Fel is kell őket ám nevelni!” – szólították meg az utcán az ötgyermekes Vivient, pedig ha valaki, hát ő tisztában van vele. Ráadásul sugárik is róla, hogy milyen irigylésre méltó könnyedséggel kezeli a kicsiket és a nagyokat is. Vele készített interjút Zubor Rozália, akinek Family.hu-n megjelent cikke a Média a Csaláért-díj szeptemberi jelöltje lett.

◆ Rozi az Instagramról ismeri Vivient, akire azért figyelt fel, mert fiatal kora ellenére akkor már az ötödik gyermekét várta. *„Megismerkedtünk, aztán mire eljutottunk az interjúig, már meg is született a kicsi. Története azért különleges, mert úgy van 5 gyereke, hogy még csak 29 éves, ami a mai világban példaértékű és nagyon ritka. Másrészt úgy neveli a kicsiket, hogy közben egy energiabomba, élvezi a gyerekekkel töltött idő minden pillanatát”* – mondja Rozi. Hozzáteszi, hogy Viviennel egyszerűen nem lehet úgy beszélgetni, hogy egyszer is fáradtságra panaszkodjon, vagy fölhozza: nincs éniedeje. Neki az anyaság a kiteljesedést jelenti – a szerző főképp emiatt szeretett volna vele interjút készíteni.

„Akartam, hogy mások is lássák: ez nem lehetetlen, van ilyen. Hogy az anyaság nem csak arról szól, hogy nem alszunk, hogy szenvedünk a szoptatással; hogy fáradtak és idegesek vagyunk például azért, mert a kicsik a földhöz verik magukat valami banális dolog miatt; hogy a gyereknevelés nem csak a kibíráhatatlan dackorszakról szól. Mert az anyaság csodálatos dolog, életcél is lehet. Sőt, ha valamiért, hát a gyerekeinkért érdemes élni. És sok olyan nő van, aki ebben tényleg ki tud teljesedni, akit ez 100 százalékosan boldoggá tesz” – emeli ki Rozi.

Véleménye szerint Vivien zseniálisan kezeli a kicsiket, példája pedig rámutathat: az ötgyerekes anyáktól nem csak azt lehet megkérdezni, hogy feladataikat hogyan tudják ellátni, hogyan tudnak egyáltalán elindulni otthonról. Hogy nem csak az olyan nehézségekről tudnak beszélni, mint amit például a fogzás vagy egy egyszerű etetés jelenthet. Vivien mindent megold, akár egyedül is, sőt, azt mondja, bármilyen furán is hangzik, de két gyerekkel sokkal nehezebb dolga volt, mint most öttel. *„Nekem is két gyereke van, és számomra ez elképzelhetetlen, pedig valószínűleg Viviennek van igaza, hiszen neki nagyobb a tapasztalata. Másrészt azok a nők, akik bevállalnak öt gyermeket, vélhetően már a négyet is élvezték, az sem lehetett számukra annyira megterhelő. Ha nem így lenne, nem születne újabb kicsi”* – mondja. Rozi korábban készített interjút Szentjóbbi Krisztával is, aki szintén ötgyerekes anyuka, és hasonló tapasztalatai vannak: a nagyok egyre több segítséget tudnak nyújtani a később született testvérekkel kapcsolatos teendőkben. Emiatt az anyaság sem ötször olyan nehéz, hiszen a feladatok egyre jobban eloszlanak. ◆

KÜLHONI
MÉDIA A
CSALÁDÉRT-DÍJ

A külhoni Média a Csaláért-díj szeptemberi győztes jelöltje **Péter Beáta**, újságíró. A liget.ro oldalon megjelent írása: **Naponta megélni a népi kultúrát: az Ádám család**

NEMZETSTRATÉGIAI
KUTATÓINTÉZET